

Чигиринський колодязь

Ліна Костенко

Козацька тверджа, давній Чигирине,
уламок слави серед цих полів!
Усе святе, усе неповториме,
усе чекає невимовних слів...
Тут запеклася кров мого народу
і одридали волю кобзарі.
Брати мої, а де ж ви брали воду
в цьому камінні, на оцій горі?
Коли в облогу брами всі зачинено
і догорають головешки веж, —
пили ви Тясмин здалеку очима
чи, може, просто кам'яніли теж?
Цей шпиль гори і трави, що зів'яли,
руїн і скель розпечений полин...
То як же ви на смерть отут стояли?!
Стоять на смерть — це ж треба бути живим!
А он же, бачиш: в камені криниця,
мале відерце в дзьобі журавля.
Гори цієї дивна таємниця —
оця пробита в камені криниця,
коли рятунку ждять нізвідкіля!
Як ви пробрили цей суцільний камінь?
Як добулись до того джерела?
Ломами? Кайлом? Голими руками?
Чи вам сама земля допомогла?
Навчи мене, навчи, о Чигирине!
Колодязь твій глибокий не змілів.
Усе святе, усе неповториме,
усе чекає невимовних слів...